

## POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania K. S.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.  
o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń  
Społecznych w dniu 24 kwietnia 2018 r.,  
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 14 grudnia 2016 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje adwokat S. D., Kancelaria [....] w K. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) powiększoną o bieżącą stawkę podatku od towarów i usług tytułem kosztów pomocy prawnej świadczonej z urzędu.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 grudnia 2016 r. Sąd Apelacyjny w [...], Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację ubezpieczonego K. S. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 19 maja 2015 r., którym oddalono jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w S. z dnia 8 lipca 2014 r. w przedmiocie odmowy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd drugiej instancji oparł ustalenia na podstawie uzupełniającej opinii biegłego neurologa, wobec których przyjął brak związku czasowego stwierdzonej częściowej niezdolności do pracy z powodu padaczki z okresami wykonywania

zatrudnienia i niespełnienie warunku przewidzianego w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 887).

Skarga kasacyjna ubezpieczonego została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 12 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach i uznanie, że za osobę całkowicie niezdolną do pracy można uznać jedynie taką, która nie może wykonywać jakiejkolwiek pracy, bez uwzględnienia okoliczności, iż określenie „jakakolwiek praca” nie obejmuje pracy wykonywanej w ramach konieczności stworzenia warunków specjalnych na danym stanowisku w celu jego przystosowania dla takiej osoby.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zgłoszonym z powołaniem się na art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., skarżący wskazał na występowanie istotnego zagadnienia prawnego polegającego na ustaleniu, czy określenie „jakakolwiek praca” wyrażone w art. 12 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach oznacza także pracę, dla której należy stworzyć specjalne warunki dla osoby o stwierdzonej niezdolności do pracy, czy też - jak to wynika z wykładni wskazanego przepisu - oznacza to jedynie pracę wykonywaną na zasadach niewymagających stworzenia specjalnych warunków i dostosowywania stanowiska pracy do upośledzenia funkcji życiowych pracownika. Oczywista zasadność skargi miała zaś wynikać z niedokonania przez Sąd Apelacyjny wszechstronnej wykładni art. 12 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach i przyjęcia nazbyt wąskiego kryterium uznania osoby za całkowicie niezdolną do pracy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, opartego na przyczynie przewidzianej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., skarżący nie wykazał istnienia poważnych i dotychczas nierozstrzygniętych wątpliwości

interpretacyjnych zwrotu „jakakolwiek praca” ujętego w art. 12 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach. Nie spełnił wymagania przedstawienia wyводу prawnego w tej kwestii, zbliżonego do takiego, jaki przyjęty jest przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd drugiej instancji na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.). Ostatecznie nie wykazał, że przedstawione przez niego zagadnienie istnieje jako zagadnienia prawne jeszcze nierozstrzygnięte lub wywołujące rozbieżności w orzecznictwie.

Przedmiotem wniosku nie jest zresztą zagadnienie prawne „występujące w sprawie” i mające znaczenie dla jej rozstrzygnięcia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, niepubl., z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006 nr 15-16, poz. 243 i z dnia 22 lutego 2007 r., I KZ 2/06, OSNP 2008 nr 7-8, poz. 118). Przesłanka nabycia prawa do renty, określona w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach, jest spełniona przez osobę częściowo niezdolną do pracy przed podjęciem zatrudnienia, a wykonującą pracę zgodnie z jej możliwościami zdrowotnymi, w razie pogorszenia się jej stanu zdrowia w stopniu, który uniemożliwia wykonywanie dotychczasowej pracy (por. uchwałę z dnia 12 czerwca 1984 r., III UZP 24/84, OSNCP 1985 nr 1, poz. 6, wyrok z dnia 28 września 1994 r., II URN 30/94, OSNAPiUS 1994 nr 11, poz. 182, wyrok z dnia 6 marca 1996 r., II URN 3/96, OSNAPiUS 1996 nr 18, poz. 277, wyrok z dnia 19 lutego 2002 r., II UKN 115/01, OSNP 2003 nr 24, poz. 598, wyrok z dnia 8 stycznia 2007 r., I UK 228/06 oraz wyrok z dnia 6 sierpnia 2014 r., II UK 513/13, OSNP 2016 nr 1, poz. 10).

Ze względu na to, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.), przyznawszy pełnomocnikowi skarżącego koszty pomocy prawnej świadczonej z urzędu.